

ПРОЛОГ

Веднъж когато бях в девети клас, трябваше да напиша реферат за една поема. В нея се казваше: „Ако очите ти не са отворени, няма да знаеш кога сънуваш и кога си буден.“ Тогава не ѝ обърнах особено внимание. В крайна сметка в нашия клас имаше едно момче, което харесвах, така че как би могло да се очаква, че ще ме интересува някакъв си литературен анализ? Сега, три години по-късно, вече идеално разбирах поемата.

Защото понякога имах чувството, че живея като на сън. Имаше дни, в които се събуждах и откривах, че последните събития в живота ми всъщност не са се случили. Сигурно съм принцеса, омагьосана да заспи. Всеки момент този сън – не, кошмар – щеше да свърши, ще се появи моят принц на бял кон и краят ще бъде щастлив.

Но щастливият край нямаше откъде да дойде, поне не и в близкото бъдеще. А моят принц? Е, това беше дълга история. Моят принц бе превърнат във вампир – или по-точно в стригой. В моя свят има два вида вампири, които съществуват тайно от хората. Мороите са живи вампири, добри вампири, които владеят магията на четирите елемента и не убиват, когато пият кръв, за да оцелеят. Стригите са неживи вампири, безсмъртни и извратени, които убиват, докато се хранят. Мороите се раждат. Стригите се *създават* – насила или по избор – и са дяволски зли.

А Дмитрий, мъжът, когото обичах, бе превърнат в стригой против волята му. Това стана по време на битка, по-точно епична мисия, в която участвах и аз. Стригоите бяха отвлели морои и дампири от училището, в което учех, а ние останалите се организирахме, за да ги спасим. Дампирите са наполовина вампири и наполовина хора – надарени с човешката сила и твърдост и бързите рефлексии и превъзходни сетива на мороите. Дампирите се обучават, за да станат пазители – елитни бодигардове, които защитават мороите. Това съм аз. Такъв беше и Дмитрий.

След превръщането му в стригой, останалият свят на мороите го смяташе за мъртъв. И това донякъде бе вярно. Онези, които се превръщат в стригои, губят цялата доброта и жизненост, които са имали преди. Дори и да не са били превърнати доброволно. Те пак стават зли и жестоки, както всички стригои. Личността, която са били, изчезва завинаги, и честно казано, беше по-лесно да си представиш, че са отишли на небето или са се пренесли в друг свят, отколкото, че преследват и убиват жертвите си през нощта. Но аз не можах да забравя Дмитрий, нито да приема, че по същество е мъртъв. Той беше мъжът, когото обичах, мъжът, с когото бях в такъв свършен синхрон, че бе трудно да се каже къде свършва той и започвам аз. Сърцето ми не можеше да спре да го обича – въпреки че на практика беше чудовище, той все още беше някъде там. Освен това не можех да забравя и разговора, който веднъж водихме. И двамата бяхме съгласни, че е по-добре да сме мъртви – наистина мъртви – отколкото да бродим по света като стригои.

И след като оплаках изгубеното щастие, реших че трябва да уважа желанията му. Дори и той вече да не вярваше в тях. Трябваше да го намеря. Трябваше да го убия и да освободя душата му от това черно, неестествено състояние. Знаех, че Дмитрий, когото обичах, щеше да иска точно това. Макар че никак не беше лесно да се убие стригой. Те са безумно бързи и силни. Няма милост. Вече бях убила доста от тях – шокиращо за някой, който току-що е навършил осемнадесет. Освен това знаех, че да победя Дмитрий ще е най-голямото ми предизвикателство – и физически и емоционално.

Всъщност емоционалните последици се появиха веднага щом взех решението си. Да тръгна по дирите на Дмитрий означаваше да направя няколко неща, които щяха да променят живота ми (без да броим факта, че схватката с него много вероятно щеше да ми струва живота). Все още бях в училище, оставах ми само няколко месеца, докато се дипломирам и стана пълноправен пазител. Но всеки ден, прекаран в академията „Свети Владимир“ – отдалечено, строго охранявано училище за морои и дампири – означаваше още един ден, през който Дмитрий е някъде там и живее в състояние, което никога не бе желал. Обичах го твърде много, за да позволя това. И така аз трябваше да напусна училище по-рано и да изляза сред хората, изоставяйки света, в който бях живяла през целия си живот.

Да напусна академията „Св. Владимир“ означаваше да изоставя още нещо – или по-скоро някого: най-добрата ми приятелка Лиса, известна още като Василиса Драгомир. Лиса беше морой, последната от кралската фамилия Драгомир. Бях определена да бъда неин пазител след като се дипломирам и решението ми да открия Дмитрий разруши предначертаното ни общо бъдеще. Но нямах друг избор, освен да я напусна.

Освен приятелство, двете с Лиса имахме необикновена връзка. Всеки морой специализира магията с определен елемент – земя, въздух, вода или огън. Доскоро се смяташе, че съществуват само тези четири елемента. Тогава ние открихме петия: духа.

Това беше елементът на Лиса и тъй като в света съществуваха само неколцина морои, които владеят магията на духа, не знаехме почти нищо за този елемент. В по-голямата си част изглежда бе свързан с психичните сили. Лиса притежаваше забележителната дарба да въздейства върху околните посредством внушението – способността да налага волята си почти върху всички. Освен това можеше да лекува и точно тук нещата помежду ни ставаха малко странни. Разбирате ли, аз технически съм умряла при автомобилната злополука, в която загина цялото ѝ семейство. Лиса ме върнала от света на мъртвите, но без да го осъзнава, създавайки по този начин телепатична връзка помежду ни. Оттогава аз винаги улавям присъствието

й и чета мислите й. Зная какво мисли и чувства тя, когато е в опасност. Напоследък установихме също, че мога да виждам призраци, които още не са напуснали този свят, нещо, което намирах за смущаващо и се стараех да блокирам. Целият този феномен накратко се нарича с израза „целунат от сянката“.

Нашата целуната от сянката връзка ме прави идеалният избор за защитник на Лиса, тъй като мигом усещам кога тя е в опасност. Бях обещала да я защитавам през целия си живот, но тогава Дмитрий – високият, прекрасен, страстен Дмитрий – промени всичко. Бях изправена пред ужасен избор: да продължа да пазя Лиса или да освободя душата на любимия си. Изборът между двамата разби сърцето ми, оставяйки разяждаща болка в гърдите и парещи сълзи в очите ми. Раздялата ми с Лиса беше мъчителна. Ние бяхме най-добри приятелки от детската градина и заминаването ми беше шок и за двете ни. За да бъде честна, трябва да отбележа, че тя не подозираше нищо. Пазех любовта си към Дмитрий в тайна. Той беше мой инструктор, седем години по-голям от мен и също бе определен за неин пазител. Заради това двамата се опитахме с все сили да се преборим с взаимното привличане помежду ни, защото знаехме, че трябва да се фокусираме най-вече върху Лиса и че ще имаме големи неприятности, ако се открие нашата връзка между учител и ученик.

Но принудата да стоя настрана от Дмитрий – въпреки че се бях съгласила с това – бе натрупала в душата ми значително негодувание към Лиса. Може би трябваше да поговоря с нея за това, да ѝ обясня недоволството ми от факта, че целият ми живот е предначертан. Някак си не ми се струваше честно, че докато Лиса е свободна да живее както иска и да обича когото пожелае, аз трябваше да пожертвам собственото си щастие, за да бъде тя защитена. При все това тя беше най-добрата ми приятелка и не можех да понеса мисълта да я разстроя. Лиса беше особено уязвима, защото използването на духа имаше гаден страничен ефект и подлудяваше тези, които владеят тази магия. И така потисках чувствата си, докато накрая те експлодираха и аз напуснах Академията – и Лиса – завинаги.

Един от призраците, които виждах – Мейсън, приятел, убит от стригоите – ми каза, че Дмитрий се е върнал в родината си:

Сибир. Душата на Мейсън намери покой и напусна този свят малко след това, без да ми даде други указания *къде* точно в Сибир е отишъл Дмитрий. Така че трябваше да потегля натам слепешком, да се гмурна в света на хора, говорещи език, който не знаех, за да изпълня обещанието, което бях дала пред себе си.

След няколко седмици самотно пътуване най-сетне пристигнах в Санкт Петербург. Все още търся и обикалям, твърдо решена да го открия, макар че в същото време се ужасявам от евентуалната ни среща. Защото ако наистина успее да осъществя безумния си план, ако наистина убия мъжа, когото обичах, това щеше да означава, че този път Дмитрий ще напусне този свят завинаги. А честно казано, аз не бях сигурна дали искам да живея в свят без Дмитрий.

Нищо от това не изглеждаше реално. Кой знае? Може би не беше. Може би всичко това се случваше на някой друг. Може би си го бях въобразила. Може би много скоро ще се събудя и всичко с Дмитрий и Лиса ще е наред. Всички ще сме заедно, а той ще бъде до мен, ще ми се усмихва, ще ме прегръща и всичко ще е както трябва. Може би всичко това е било само сън.

Но не вярвам.

ГЛАВА 1

Следяха ме. В това имаше известна ирония, имайки предвид, че през последните няколко седмици аз следях другите. Поне не беше стригой. Вече щях да го зная. Последният ефект от това да съм целуната от сянката беше способността да усещам неживите – за нещастие, посредством пристъпи на гадене. При все това бях благодарна на предупредителната система на тялото ми и изпитах облекчение, че преследвачът ми тази нощ не беше безумно бърз, безумно зъл вампир. Напоследък имах достатъчно схватки с тях и ми се щеше поне за малко да отдъхна.

Предположих, че преследвачът ми е дампир като мен, вероятно от клуба. Трябваше да призная, че въпросната личност се движеше не толкова уверено, колкото бих очаквала от един дампир. Стъпките му бяха съвсем ясно доловими върху паважа на тъмните странични улици, по които минавах и дори веднъж зърнах за миг сянката на някаква фигура. Имайки предвид прибръзаните ми действия тази вечер, навярно на този дампир не му беше съвсем чиста работата.

Всичко започна по-рано вечерта в „Найтингейл“. Това не е истинското име на клуба, а превод. Истинското е нещо на руски, което не мога да произнеса. В Щатите клубът беше добре известен сред богатите морои, които пътуваха по света и сега разбирах защо. Без значение кое време на деня е, посетителите на „Найтингейл“ се обличаха сякаш са на дворцов бал.

А и мястото като цяло все едно принадлежеше на отминалите царски времена в Русия със стените си от слонова кост, украсени с позлатена резба и корнизи. Напомняше ми на „Зимния дворец“ – някогашната резиденция на руските царе. Посетих го, когато за пръв път пристигнах в Санкт Петербург.

В „Найтингейл“ разкошните полилеи с истински свещи блестяха, осветявайки позлатения декор дори и в полумрака. Създаваше се илюзията, че всичко искри. Имаше огромна трапезария, пълна с маси с кадифени покривки и сепарета, както и бар, където посетителите общуваха помежду си. Късно вечерта свиреше оркестър и двойките се понасяха по дансинга.

Когато преди две седмици пристигнах в Санкт Петербург, не си направих труда да посетя клуб „Найтингейл“. Бях достатъчно самоуверена, за да си въобразя, че веднага ще открия някой морой, който директно да ме насочи към местоположението на Дмитрий в Сибир. Тъй като не разполагах с други следи къде по-точно в Сибир е отишъл Дмитрий, реших, че градът, където бе отраснал, е мястото, където имах най-голям шанс да се приближа до него. Само че не знаех къде беше то и ето защо се опитах да намеря някой морой, който да ми помогне. В Русия имаше няколко града и комуни, в които живееха дампери, но едва ли в Сибир бяха толкова много, затова смятах, че повечето местни морои ще знаят кое е родното му място. За нещастие, се оказа, че мороите, които живееха в градовете на хората, доста успешно се прикриваха. Проверих местата, където смятах че ще мога да го намеря, но нямах успех. А без тези морои нищо нямаше да разбере.

Така че започнах да се навъртам в „Найтингейл“, но задачата не се оказа лесна. Беше доста трудно за едно осемнадесетгодишно момиче да се смеси с тълпата, посещаваща най-елитните клубове. Много скоро открих, че скъпите дрехи и щедрите бакшиши отварят доста врати. Сервитърите ме запомниха и дори и да намираха присъствието ми донякъде странно, не го показваха и с удоволствие ме настаняваха на уединена маса в ъгъла, каквото бе желанието ми. Навярно си мислеха, че съм дъщерята на някой местен магнат или политик. Каквато и да бях, разполагах с достатъчно пари, което най-вече ги интересуваше.

Въпреки това първите ми няколко вечери бяха доста обезкуражаващи. „Найтингейл“ може и да беше сред любимите свърталища на мороите, но сред редовните му посетители бяха и хората. А отначало ми се стори, че те са и единствените клиенти на клуба. С напредването на нощта гълпата се увеличаваше и аз се вирах през препълнените маси, но не съзрях нито един морой. Най-забележителното, което видях, бе жена с дълга платиненоруса коса, която влезе в залата с група приятели. За миг сърцето ми спря. Жената беше с гръб към мен, но толкова много приличаше на Лиса, че бях сигурна, че са ме открили. Най-странното бе, че не знаех дали да се чувствам развълнувана или ужасена. Лиса ми липсваше толкова много – ала в същото време не исках да я въвличам в това опасно пътуване. Тогава жената се обърна. Не беше Лиса. Дори не беше морой, а просто човек. Дишането ми бавно се успокои.

Накрая, преди около седмица, за пръв път имах късмет. Група жени морои влязоха за късен обяд, придружени от двама пазители – мъж и жена – които стояха тихо и прилежно край масата, докато поверениците им клюкарстваха и се смееха над чашите си с шампанско. Най-трудното бе да се надхитрят тези пазители. За онези, които знаят какво търсят, не беше трудно да различат мороите: по-високи от повечето представители на човешката раса, бледи и изключително слаби. Освен това се смееха по особен начин, без да разтварят докрай устните си, за да прикрият острият кучешки зъби. Дампирите, с човешката ни кръв, изглеждахме... ами, съвсем като хората.

Точно така изглеждах и аз за нетренираното човешко око. Висока съм около метър и седемдесет и докато мороите имат невероятно стройни, като на супер модели тела, моето е атлетично и с добре оформен бюст. Заради гените от непознатия ми баща турчин и твърде многото време, прекарано на слънце, лицето ми е добило лек тен, който хармонизираше с дългата ми, почти черна коса и също толкова черни очи. Но онези, които са отраснали в света на мороите, при по-внимателно вглеждане, щяха да ме разпознаят като дамфир. Не зная на какво се дължеше – може би на някакъв инстинкт, който привлича себеподобните и смесената моройска кръв.

Въпреки всичко беше изключително важно тези пазители да ме сметнат за човек, затова се постарях да не възбудям подозренията им. Продължих да си седя кротко в ъгъла, бодвайки от време на време от порцията хайвер и преструвайки се, че чета книга. За сведение, ще отбележа, че намирах хайвера за отвратителен на вкус, но явно в Русия го сервираха навсякъде, особено в тузарските заведения. Както и боршът – нещо като супа от цвекло. Почти никога не доизяждах поръчаната храна в „Найтингейл“ и след това бързах да се отбия в някой ресторант „Макдоналдс“. И макар че руските „Макдоналдс“ бяха малко по-различни от онези, с които бях свикнала в Щатите, едно момиче все пак трябва да се храни.

И така изпитвах уменията си да изучавам мороите, когато пазителите не гледаха. Разбира се, те нямаха причина да са нашрек през деня, след като стригоите не можеха да излизат на слънце. Но в природата на пазителите беше да са бдителни и затова погледите им постоянно шареха из помещението. Но аз също бях тренирана като тях, затова ги шпионирах без да ме забележат.

Жените идваха обикновено в късния следобед. Академията „Свети Владимир“ се придържаше към нощно разписание, но мороите и дампирите, които живееха сред хората, спазваха дневен режим или нещо по средата. За известно време обмислях дали да ги приближа – дори и пазителите, но нещо ме възпря. Ако някой знаеше кой е градът, в който живееха дампирите, това щеше да е *мъж* морой. Много от тях посещаваха тези градове, за да свалят по някое леснодостъпно момиче дамфир. Затова си казах, че е по-добре да изчакам още седмица, за да видя дали ще се появи някой морой. Ако не, щях да се опитам да изкопча някаква информация от жените.

Най-после, преди два дни, в клуба взеха да идват двама мъже морои. Появяваха се късно вечерта, когато започваха истинските купони. Мъжете бяха около десетина години по-големи от мен, удивително красиви, облечени в дизайнерски костюми, с копринени вратовръзки. Държаха се като важни и влиятелни персони, и бях готова да се обзаложа на доста пари, че са от кралски произход – особено, след като всеки имаше личен пазител. Пазителите винаги бяха едни и същи – млади

мъже, които външно не се отличаваха от останалите посетители, но винаги наблюдаваха зорко залата.

И с тях винаги имаше жени – много жени. Двамата морои бяха ужасни свалячи, постоянно бройкаха наоколо и сваляха всяка готина жена, която им попадне – дори и от човешката раса. Но никога не си тръгваха с някоя от тях. Това бе табу, вкоренено в нашия свят. От векове мороите страняха от хората, защото се страхуваха да не бъдат разкрити от тази раса, която бе станала твърде многобройна и могъща.

Все пак това не означаваше, че мъжете се прибираха сами у дома. По някое време на вечерта обикновено се появяваха жени дампири – всяка нощ различни. Бяха облечени в рокли с дълбоки деколтета, със силен грим, пиеха яко и се смееха шумно на всичко, което казваха мъжете морои – което вероятно дори и не беше смешно. Жените винаги носеха косите си спуснати, но от време на време, докато обръщаха глави, вратовете им се разкриваха и се виждаха лилавосинкави белези. Те бяха кървави курви – дампири, които позволяваха на мороите да пият кръв от тях по време на секс. Това също беше табу – макар че все още се случваше тайно.

Исках да издебна двамата мъже морои, когато са по-далеч от бдителните погледи на пазителите си, за да ги разпитам. Но това се оказа невъзможно. Пазителите никога не ги оставяха сами. Дори се опитах да ги проследя, но всеки път щом групата напуснеше клуба, почти веднага се качваха в лимузина, а това правеше немислимо проследяването им пеша. Бях доста обезсърчена.

Накрая взех решение тази вечер да приближа групата, рискувайки да бъде разкрита от дампирите. Не знаех дали някой от Академията ме търси, нито дали групата ще се заинтересува коя съм. Може би имах твърде високо мнение за себе си. Беше много възможно на никого да не му пука за една избягала бивша ученичка. Но ако някой ме *търсеше*, описанието ми вече бе станало достояние на пазителите по света. Въпреки че вече бях навършила осемнадесет години, не можех да попреча на някои хора от Щатите да ме върнат обратно насила, а нямаше начин да се прибера, преди да съм открила Дмитрий.

Тъкмо обмислях да се приближа към групата морои, когато една от жените дампири стана от масата и отиде до бара. Разбира се, пазителите я наблюдаваха, но изглеждаха спокойни за сигурността ѝ и вниманието им беше насочено главно към мороите. Досега през цялото това време си мислех, че мъжете морои са най-добрият начин да получа информация за града на дампирите и кървавите курви – но нима имаше по-добра възможност да намеря това място от това да попитам направо истинска кървава курва?

Станах непринудено от масата си и приближих към бара, сякаш се канех да си поръчам питие. Заставах до плота, докато жената чакаше бармана и я огледах с периферното си зрение. Беше руса и облечена в дълга рокля, цялата обшита със сребристи пайети. Не можах да определя дали черната ми плътно прилепнала сатенена рокля изглежда стилна или скучна в сравнение с нейната. Всичките ѝ движения – дори начинът, по който стоеше – бяха грациозни като на танцьорка. Барманът обслужваше други клиенти и аз реших – сега или никога. Наведох се към нея.

– Говорите ли английски?

Тя подскочи от изненада и ме погледна. Беше по-възрастна, отколкото очаквах, явно гримът прикриваше годините ѝ. Сините ѝ очи ме прецениха набързо, регистрирайки ме като дампир.

– Да – отвърна предпазливо. Изрече думата със силен акцент.

– Търся един град... град в Сибир, където живеят много дампири. Сещате ли се за какво говоря? Трябва да го намеря.

Тя отново ме огледа изпитателно, но не можах да прочета нищо по изражението на лицето ѝ. Съдейки по безизразната ѝ физиономия, като нищо би могла да е пазител. Може би някога се е обучавала за такава.

– Недей – заяви рязко. – Не го търси. – Извърна се и отново насочи поглед към бармана, докато той приготвяше някакъв син коктейл, украсен с черешка.

Докоснах ръката ѝ.

– Трябва да го намеря. Има един мъж... – Думата ме задави. Дотук с хладнокръвния разпит. Само мисълта за Дмитрий

накара сърцето ми да заседне в гърлото. Как бих могла да го обясня на тази жена? Че съм тръгнала по отдавна изстина-ла следа, за да търся мъжа, когото най-много обичах на този свят – мъжа, превърнат в стригой и когото сега исках да убия? Дори и в момента можех да си представя съвсем ясно топлите му кафяви очи и начина, по който ръцете му ме докосваха. Как бих могла да направя това, заради което бях прекосила океана?

Съсредоточи се, Роуз. Съсредоточи се.

Жената дампир отново ме погледна.

– Той не го заслужава – рече. Явно ме бе разбрала погрешно. Без съмнение ме бе взела за отчаяно влюбено момиче, преследващо гаджето си – каквото донякъде може би бях. – Ти си твърде млада... за теб не е късно да избегнеш всичко това. – Лицето ѝ може и да оставаше безизразно, ала в гласа ѝ се долавяше тъга. – Живей живота си. И стой по-далеч от онова място.

– Значи знаеш къде е! – възкликнах възбудено, твърде развълнувана, за да ѝ обяснявам, че не отивам там, за да се превърна в кървава курва. – Моля те... трябва да ми кажеш. Трябва да отида там!

– Проблем ли има?

И двете се извърнахме, за да се озовем срещу намръщено-то лице на един от пазителите. По дяволите. Жената дампир може и да не беше главната им отговорност, но бяха забелязали, че някой ѝ досажда. Пазителят беше малко по-голям от мен и аз му се усмихнах пленително. Формите ми може и да не преливаха от роклята като на другата жена, но знаех, че краката ми изглеждат страхотно в късата ми рокля. Със сигурност дори и един пазител не би могъл да остане безразличен, нали? Е, явно този можеше. Твърдото изражение на лицето му показваше, че чарът ми не му действаше. Все пак реших, че мога да опитам късмета си като го посветя в темата на разговора.

– Опитвам се да намеря един град в Сибир, където живеят дампери. Да знаеш къде е?

Окото му не трепна.

– Не.

Прекрасно. И двамата го даваха тежко.

– Да, ясно. Но може би шефът ти ще знае? – усмихнах се сладко, надявайки се да звучи като зажадняла кървава курва. Ако тези дампери не желаеха да говорят, възможно бе единият от мороите да пожелае. – Може би иска компания и би поговорил с мен.

– Той вече си има компания – отряза ме пазителят. – Не се нуждае от друга.

Продължих да се усмихвам.

– Сигурен ли си? – измърках. – Май не е зле да го попитам.

– Не – отвърна пазителят. Тази единствена дума съдържа-ше предизвикателство и команда. *Махай се*. Нямаше да се колебае да отстрани всеки, когото сметнеше за заплаха за господаря му – дори и някакво незначително момиче дампир. За миг се замислих дали да не продължа да настоявам, но реших да се съобразя с предупреждението и да се оттегля.

Свих нехайно рамене.

– Той губи.

И без повече приказки се върнах на масата си, сякаш не бе станало кой знае какво. Но през цялото време бях затаила дъх, очаквайки пазителят да ме сграбчи за косата и да ме изхвърли от клуба. Нищо подобно не се случи. При все това, докато взимам палтото си и оставях няколко банкноти на масата, го видях да ме наблюдава с напрегнат и пресмятащ поглед.

Излязох от „Найтингейл“ със същата небрежна походка и се тръгнах по оживената улица. Беше събота вечер и наблизо имаше още много ресторанти и нощни клубове. Купонджии изпълваха улиците, някои в скъпарски дрехи като клиентите на „Найтингейл“; други, на моята възраст, бяха облечени по-небрежно. От клубовете се изсипваше разнородна тълпа, оглушителните звуци на танцова музика изпълваха нощта. Зад стъклените витрини на ресторантите се виждаха елегантни вечерящи, седнали зад богато отрупани маси, по които блестяха сребърни прибори и кристални чаши. Докато вървах сред тълпата, заобиколена от руска реч, едва устоях на желанието да погледна назад. Но не исках да събуждам повече подозрения, в случай, че онзи дампир ме наблюдаваше.

Въпреки това, когато завих надолу по една безлюдна улица, която водеше направо до хотела ми, чух тихи стъпки зад

гърба си. Очевидно все пак бях събудила достатъчно опасения и онзи пазител бе решил да ме проследи. Е, нямаше да му се дам. Може и да бях по-ниска от него – и с рокля и високи токчета – но се бях била с достатъчно мъже, включително и стригои. Можех да се справя с този тип, особено ако използвам момента на изненадата. След като толкова дълго бях обикаляла този квартал, вече добре познавах всички завои и потайни тъгълчета. Ускорих крачка и завих зад няколко тъгла, един от които ме изведе на тъмна и пуста алея. Е, малко плашещо, но пък близкия вход, в който се пъгнах, бе идеално място за засада. Събух безшумно високите си обувки. Бяха черни с красиви тънки кожени каишки, но не най-идеалното бойно снаряжение, освен ако не възнамерявах да извадя окоето на някого с токчето. Всъщност идеята не беше никак лоша. Но не бях чак толкова отчаяна. Без тях паважът под босите ми крака беше доста студен, още повече, че по-рано през деня бе валяло.

Не се наложи да чакам дълго. След няколко минути чух стъпки и на примигващата светлина, хвърляна от високата улична лампа, видях дългата сянка на преследвача си да се появява върху тротоара. Непознатият спря, без съмнение ме търсеше. Наистина, този тип беше доста небрежен. Никой пазител, който преследваше някого, не би си позволил подобно нехайство. Трябваше да се движи много по-прикрито и предпазливо и да не се разкрива толкова лесно. Може би обучението за пазители в Русия не беше на нивото на това в академията „Св. Владимир“. Но не беше така. Особено като се имаше предвид начина, по който Дмитрий се справяше с враговете си. В Академията го наричаха бог.

Преследвачът ми направи още няколко крачки и тогава направих своя ход. Изскочих със свити юмруци.

– Добре! – извиках. – Само исках да задам няколко въпроса, така че просто се разкарай или иначе...

Замръзнах. На тротоара не стоеше пазителят от клуба.

Беше човек.

По-точно момиче, не по-голямо от мен. Беше висока приблизително колкото мен, с късо подстригана тъмно руса коса, облечена в тъмносиво палто, което изглеждаше скъпо. Под

него видях елегантни панталони и кожени ботуши, които изглеждаха също толкова скъпи както палтото. А още по-откаченото беше, че я познах. Бях я виждала два пъти в „Найтингейл“ да говори с мъжете морои. Предположих, че е поредната жена, с която те обичат да флиртуват и повече не ѝ обърнат внимание. В крайна сметка, с какво можеха да ми помогнат хората?

Лицето ѝ беше отчасти скрито от сянката, но дори на слабото осветление, съзрях раздразненото ѝ изражение. Не това очаквах.

– Ти си, нали? – попита тя. Съвсем се шашнах. Английският ѝ бе не по-малко американски от моя. – Ти си тази, която из целия град оставя зад себе си истинска върволица трупове на стригои. Видях те в клуба тази вечер и разбрах, че си ти.

– Аз... – Устните ми не можах да изрекат нищо повече. Нямах представа как да отговоря. Една жена от човешката раса да говори толкова спокойно за стригоите? Наистина нечувано! Това бе почти толкова смайващо, колкото ако бях попаднала на стригой. Никога досега в живота си не бях преживявала подобно нещо. Изглежда хич не ѝ пукаше за втрещената ми физиономия.

– Виж, не можеш да продължаваш просто така, разбираш ли? Не знаеш ли какъв трън в задника си за мен? Този стаж е достатъчно гаден и без твоята намеса. Полицайте намериха тялото, което си оставила в парка. Дори *не можеш* да си представиш колко много връзки се наложи да използвам, за да потуля всичко.

– Коя... коя си ти? – изпелтечих най-последно. Вярно беше. Наистина *бях* оставила едно тяло в парка, но сериозно, какво друго можех да сторя? Да го завлека в хотела си и да кажа на пиколото, че един мой приятел е прекалил с чашката?

– Сидни – отвърна момичето предпазливо. – Името ми е Сидни. Аз съм алхимик, разпределен тук.

– Какво?

Тя въздъхна тежко и бях напълно сигурна, че е завъртяла очи.

– Разбира се. Това обяснява всичко.

– Не, не съвсем – заявих, най-сетне възвърнала самообла-

данието си. – Всъщност мисля, че ти си тази, която има доста да обяснява.

– Както и ти поведението си. Да не би да си някакъв тест, който са ми изпратили? О, Боже! Това е.

Вече започвах да се ядосвам. Никак не обичах да ме мъмрят. А най-малкото някакво момиче човек, което звучеше така, сякаш да убиеш стригой е нещо лошо.

– Виж. Не зная коя си, нито как си разбрала за всичко това, но нямам намерение да стоя тук и да...

Изведнъж ми се повдигна и аз се напрегнах. Ръката ми мигновено се стрелна в джоба на палтото, където държах сребърния кол. Сидни продължаваше да ме гледа с раздражение, но примесено с известно смущение заради внезапната смяна в поведението ми. Беше наблюдателна, не можех да ѝ го отрека.

– Какво не е наред? – попита.

– Ще се наложи да се оправяш с още едно мъртво тяло – отвърнах в мига, в който стригоят я нападна.

ГЛАВА 2

Да нападне нея вместо мен беше лошо за стригоя. Аз бях заплахата; би трябвало да неутрализира първо мен. Но както бяхме застанали, Сидни бе на пътя му, затова той трябваше да ликвидира нея, преди да се добере до мен. Сграбчи я за рамото и я дръпна към себе си. Беше бърз – те винаги бяха – но тази вечер аз бях в стихията си.

Един светкавичен ритник го запрати към съседната стена и освободи Сидни от хватката му. При удара той изръмжа и се свлече на земята, зашеметен и изненадан. Не беше лесно да изненадаш и обезвредиш стригой, не и с техните светкавични рефлексии. Забравяйки за Сидни, той концентрира вниманието си върху мен. Червените му очи мятаха гневни мълнии, а устните му се дръпнаха назад, оголвайки остриите кучешки зъби. Скочи от стената със свръхестествена бързина и се хвърли към мен. Аз го избегнах и насочих юмрук към физиономията му, който той също избегна. Следващия му удар ме улучи в ръката и аз се препънах, като едва запазих равновесие. Продължавах да стискам кола в дясната си ръка, но все още нямах възможност да го забия в гърдите му. Един умен стригой би се наклонил така че да закрие достъпа до сърцето си. Но този тип си вършеше зле работата и ако успееш да остана жива достатъчно дълго, нямаше начин да не открие гърдите си.

Точно в този момент Сидни пристъпи и го удари отзад. Ударът не беше особено силен, но го изненада. Това беше моят сгоден случай. Засилих се и скочих отгоре му с цялата

си тежест. Колът ми прониза сърцето му в мига, в който и двамата се ударихме в стената. Съвсем просто. Животът – или неживия живот, или каквото там беше – угасна в него. Той спря да се движи. Изтеглих кола си едва когато се уверих, че е мъртъв и наблюдавах как тялото му се свлече на земята.

И както при всеки стригой, когото бях убила напоследък, така и в този миг ме прониза някакво нереално усещане. *Ами ако беше Дмитрий?* Опитах се да си представя лицето на Дмитрий на мястото на този стригой, да си го представя как лежи пред мен. Сърцето ми се сви. За частица от секундата образът беше там. Сетне изчезна. Това беше просто някакъв случаен стригой.

Отърсих се от мъчителното видение и си напомних, че ме чакат много по-важни неща. Трябваше да проверя Сидни. Дори и да беше човек, природата ми на закрилник не можеше да не се прояви.

– Добре ли си?

Тя кимна. Изглеждаше разтърсена, но иначе не беше наранена.

– Добра работа – промълви. Звучеше сякаш полага огромно усилие да изглежда уверена. – Никога... никога не съм виждала да убиват някой от тях...

Не можех да си представя как би могла да види, но всъщност изобщо нямах идея откъде изобщо знаеше за всички тези неща. Имаше вид на изпаднала в шок, затова улових ръката ѝ и я затеглих.

– Хайде, да се махаме оттук, преди да са дошли още. – Колкото повече се замислях, толкова идеята други стригои да се навъртат около „Найтингейл“ ми се струваше все по-вероятна. Какво по-добро място за лов на морои от едно от любимите им заведения? Макар да се надявах, че повечето от пазителите ще имат достатъчно здрав разум да държат поверениците си по-далеч от подобни алеи.

Предложението ми да тръгваме изтръгна Сидни от замаяването ѝ.

– Какво? – възкликна тя. – И този ли ще оставиш просто така?

Вдигнах ръце.

– А ти какво очакваш да направя? Предполагам, че мога да го преместя зад онези кофи за боклук и да оставя на слънцето да го изпепели. Точно това правя обикновено.

– Добре. Ами ако се появи някой, за да си изхвърли боклука? А ако някой излезе от онази задна врата?

– Е, едва ли бих могла да го влача със себе си. Нито пък да го подпаля. Едно вампирско барбекю определено би привлякло нечие внимание, не смяташ ли?

Сидни поклати раздражено глава и приближи към трупа. Намръщи се, когато погледна към стригоя, сетне бръкна в кожената си чанта. Извади оттам малко шишенце. Със сръчни движения напръска със съдържанието му трупа и бързо отстъпи назад. От местата, където капките бяха попаднали върху мъртвото тяло, се изви жълт дим. Димът бавно се придвижи напред, разпротря се хоризонтално, после и вертикално, обгръщайки целия стригой като в пашкул. Той започна да се свива и свива, до топка с размерите на юмрук. След няколко секунди димът се разсея напълно, оставяйки след себе си само безобидна купчинка пепел.

– Пак заповядай – отбеляза равнодушно Сидни, като не пропусна да ми хвърли неодобрителен поглед.

– Какво, по дяволите, беше това?

– Работата ми. Може ли, ако обичаш, да ми се обадиш следващия път, когато това се случи? – Понечи да се обърне.

– Почакай! Не мога да ти се обадя. Нямам представа коя си?

Тя ме погледна и отметна русата коса от лицето си.

– Наистина ли? Говориш сериозно, нали? Аз мислех, че си научила всичко за нас, когато си се дипломирала.

– О, ами. Забавно, но аз..., хм, не съм се дипломирала.

Очите на Сидни се разшириха.

– Ти уби едно от онези... неща... но не си се дипломирала?

Свих рамене и няколко секунди останах мълчалива.

Накрая тя въздъхна отново и рече:

– Предполагам, че се налага да поговорим.

Наистина се налагаше. Срещата ми с нея беше най-странното нещо, което ми се случваше след пристигането ми в Русия. Исках да разбера защо тя си мислеше, че трябва да се свържа с нея и как бе изпепелила трупа на стригоя. И докато вървахме

обратно към оживените улици, към кафенето, което тя избра, на мен ми хрумна, че след като бе запозната със света на мороите, може би щеше да знае и къде се намира градът на Дмитрий.

Дмитрий. Ето че отново изскочи в съзнанието ми. Всъщност няхах представа дали наистина се крие някъде наблизо до родния си град, но в този момент няхах за какво друго да се хвана. Отново ме обзе странно чувство. В главата ми изплува лицето на Дмитрий и се разми с това на стригоя, когото току-що бях убила: бледа кожа, очи с червени пръстени около зениците...

Не, скастрих се сурово. *Не мисли за това. Не се паникьосвай.* Докато не се срещна лице в лице с Дмитрий стригоя, ще черпя сили от спомена за Дмитрий, когото обичах, с тъмнокафявите очи, топли ръце, страстна прегръдка...

– Добре ли си... хъм, както там се казваш?

Сидни се взираше със странен поглед в мен и аз осъзнах, че сме спрели пред някакъв ресторант. Няхах представа как изглежда лицето ми в този миг, но сигурно изражението му е било достатъчно, за да привлече вниманието ѝ. До този момент, докато вървахме, бях останала с впечатлението, че предпочита да говори с мен колкото е възможно по-малко.

– Да, да, добре съм – уверих я припряно и надянах физиономията си на пазител. – Казвам се Роуз. Това ли е мястото?

Това беше. Ресторантът бе светъл и приветлив, макар и доста далеч от разкоша на „Найтингейл“. Плъзнахме се върху черните кожени седалки – имам предвид от изкуствена кожа – в едно от сепаретата и аз със задоволство видях, че менюто съдържа американска и руска храна. Съдържанието му бе преведено на английски и едва не ми потекоха лигите, когато съзрях пържено пиле. Умирах от глад, след като не бях хапнала в клуба. Потръпнах от блаженство при мисълта за хрупкаво, изпържено до златисто месо след седмиците, прекарани на диета от варено зеле и онова подобие на сандвичи в местните заведения на „Макдоналдс“.

Появи се сервитьорката и докато Сидни ѝ поръча на идеален руски, аз само ѝ посочих в менюто. Хм. Сидни беше пълна с изненади. Имайки предвид грубото ѝ и безцеремонно държание, очаквах тутакси да започне да ме разпитва, но когато

сервитьорката се отдалечи, остана мълчалива, като просто си играеше със салфетката, избягвайки погледа ми. Беше доста странно. Определено се чувстваше неудобно в компанията ми. Въпреки че масата ни разделяше, сякаш ѝ се искаше да е още по-далеч. При все това по-ранното ѝ избухване не беше престорено и явно бе непреклонна в желанието си, че съм длъжна да спазвам каквито там бяха правилата ѝ.

Е, може и да се правеше на срамежлива, но аз не се колебаех да минавам направо на темата, колкото и да е неудобна. Всъщност това дори беше моя запазена марка.

– И така, готова ли си да ме осветлиш какво става?

Сидни вдигна глава. Сега, когато бяхме на светло, видях, че очите ѝ са кафяви. Освен това забелязах, че има интересна татуировка ниско долу на лявата си буза. Мазилото приличаше на златно, нещо, което никога досега не бях виждала. Беше доста сложна плетеница от цветя и листа и се виждаше само когато наклонеше глава под определен ъгъл, така че златото да улови светлината.

– Казах ти – отвърна тя. – Аз съм алхимик.

– А аз пък ти казах, че не зная какво е това. Да не е някаква руска дума? – Не ми звучеше като такава.

Върху устните ѝ се появи лека усмивка.

– Не. Да разбирам ли, че никога не си чувала за алхимия?

Поклатих глава, а тя подпря брадичка на ръката си и заби отново поглед в масата. Преглътна, сякаш събираше сили, а след това думите потекоха от устата ѝ.

– През средните векове е имало хора, които са вярвали, че ако открият правилната формула или магия, ще могат да превърнат оловото в злато. Нищо чудно, че не са успели. Но това не ги спряло да продължат да търсят най-различни други мистични неща, и накрая наистина открили нещо свръхестествено. – Тя се намръщи. – Вампирите.

Припомних си часовете по история. В средните векове сме започнали да се отдръпваме от хората, да се крием и да живеем само в общности от морои и дампери. Това е било времето, когато вампирите наистина се превърнали в мит, поне що се отнася до останалия свят и дори на мороите се гледало като на чудовища, които трябва да се преследват и унищожават.

Сидни потвърди мислите ми.

– И тогава мороите започнали да отбягват хората. Те все още притежавали магически дарби, но хората били повече. И все още сме. – Последните думи почти я накараха да се усмихне. При мороите размножаването е съпроводено с трудности, докато при хората изглежда винаги става лесно. – И мороите сключили сделка с алхимиците. Ако алхимиците помогнат на мороите, дампирите и техните общества да останат в тайна от хората, мороите ще ни дадат това. – Тя докосна златната си татуировка.

– Какво е това? – попитах. – Искам да кажа като изключим очевидното.

Тя я погали нежно с пръсти и когато заговори, не си даде труд да прикрие сарказма си.

– Моят ангел пазител. Истинско злато и... – намръщи се и отпусна ръка – моройска кръв, омагьосана с елементите вода и земя.

– Какво? – Гласът ми прозвуча твърде високо и неколцина посетители в ресторанта се обърнаха, за да ме погледнат. Сидни продължи да говори, тонът ѝ беше много по-нисък и изпълнен с горчивина.

– Не съм във възторг от него, но това е нашата „награда“, задето ви помагаме. Водата и земята се свързват с кожата ни и ни дават същите отличителни черти, които притежават и мороите – е, всъщност две от тях. Никога не боледувам и ще живея много дълго.

– Предполагам, че звучи добре – изрекох, но не особено уверено.

– Може би за някои. Ние не сме имали избор. Тази „кариера“ е семеен бизнес – предава се от поколение на поколение. Всички трябва да знаем за мороите и дампирите. Създаваме си връзки сред хората, които ни позволяват да ви прикриваме, тъй като ние се движим много по-свободно в човешкото общество. Изработили сме си трикове и техники, за да се отърваваме от труповете на стригоите – като онази отвара, която видя. В замяна на това обаче ние искаме да стоим колкото е възможно по-далеч от вас – поради което повечето дампери не узнават за нас, преди да се дипломират. А моро-

ите почти никога. – Млъкна рязко. Предположих, че урокът е свършил.

Сърцето ми бясно препускаше. Никога, никога не съм предполагала, че съществува нещо подобно. Почакай. Или пък напротив? По-голямата част от обучението ми наблягаше на физическите аспекти от задълженията на пазителя: наблюдателност, бойни умения и прочее. При все това доста често съм чувала неясни подхвърляния за онези, които в света на хората помагат на мороите да се скрият или ги избавят от странни и опасни ситуации. Но никога не съм се замисляла за това, нито пък съм чувала термина *алхимик*. Ако бях останала в Академията, може би щях да разбере за него.

– Защо пазите тази магия само за себе си? Защо не я споделите с хората? – Това навярно не беше най-добрата идея, която можех да предложа, но не се съдържах.

– Защото в силата ѝ има и още нещо. Тя ни спира да говорим за себеподобните ви по начин, който би ги изложил на опасност или би разкрил съществуването им.

Магия, която ги възпира да говорят... това ми звучеше доста подозрително, приличаше на внушение. Всички морои владяат донякъде внушението, а повечето могат да вложат част от магията си в дадени предмети, за да им придадат определени качества. Магията на мороите се е променяла през годините, а понастоящем внушението се смята за неморално. Предположих, че тази татуировка е стара, древна магия, предавана през вековете.

Повторих си наум всичко, което Сидни ми бе казала. В главата ми се въртяха стотици въпроси.

– Защо... защо искате да стоите настрана от нас? Искам да кажа, не че изгарям от желание да станем приятелки винаги или нещо такова...

– Защото нашият дълг към Бог е да пазим човечеството от дяволските създания на мрака. – Ръката ѝ неволно се стрелна към нещо на врата ѝ. Беше почти скрито от палтото, но като разтвори леко яката, се разкри златен кръст.

Смутих се, защото не съм особено религиозна. Всъщност никога не съм се чувствала удобно с тези, които са убедени вярващи. Тридесет секунди по-късно осъзнах последната част от думите ѝ.

– Чакай малко! – възкликнах възмутено. – Да не би да говориш за всички нас – дампири и морои? Ние ли сме дяволските създания на мрака?

Ръцете ѝ се отпуснаха надолу, но тя не отговори.

– Ние не сме като стригоите! – заявих гневно.

Лицето ѝ остана невъзмутимо.

– Мороиите пият кръв. Дампирите са протиеоеететвени те-хни и на хората потомци.

Досега никога не ме бяха наричали протиеоеететвена, с изключение на един път, когато си сложих кетчуп на такоса*. Но честно, тогава няхахме салца, а какво друго можех да сложа?

– Мороиите и дампирите *не* са дяволски създания – заявих на Сидни. – Не са като стригоите.

– Вярно е – съгласи се тя. – Стригоите са *много* по-дяволски.

– Хей, няхах това...

В този миг пристигна храната, а пърженото пиле бе достатъчно, за да разсее гнева ми, задето ме бяха сравнили със стригой. Поне ме забави да не отвърна веднага на твърденията ѝ, защото захапах хрупкавата златиста коричка и едва не се разтопих на място. Сидни си бе поръчала чийзбургер с пържени картопки и деликатно си гризваше от яденето.

След като приключих с цялото пилешко бутче, бях готова да възобновя спора.

– Ние изобщо не сме като стригоите. Мороиите не убиват. Вие нямате причина да се страхувате от нас. – Искам да подчертая, че няхах никакво желание да се сближавам с хората. Никой от моя вид нямаше, не и след като хората винаги бяха готови да стрелят по някого или нещо, да започнат война или провеждат експерименти с неща, които не разбират.

– Всеки човек, който знае за вас, неизбежно узнава и за стригоите – рече Сидни. Играеше си с едно картофче, но не го ядеше.

– Като знаят за стригоите, хората ще могат да се защитят от тях. – Защо, по дяволите, си играех на адвокат на дявола?

Явно ѝ омръзна да подмята картофчето, защото го остави в чинията си.

* Сандвич от царевична питка (тортиля), с пълнеж от печено месо, наденчки, лук, зелена салата, боб и дори листа от кактус. Подправя се с пикантни сосове от домати, лук, лютив пипер, чили, сирене. – Бел. прев.

– Може би. Но има много хора, които биха могли да се изкушат от мисълта за безсмъртие – дори и с цената на това да служат на стригоите и в замяна да бъдат превърнати в създания на ада. Ще се изненадаш, като разбереш колко много хора се подмамват от идеята, когато узнаят за вампирите. Безсмъртието е огромно изкушение, въпреки че е дяволско дело. Доста от хората, които научат за стригоите, ще пожелаят доброволно да им служат с надеждата някой ден да бъдат превърнати в такива.

– Но това е лудост... – Млъкнах. Миналата година намерихме доказателство, че хора бяха помогнали на стригои. Стригоите не могат да докосват сребърни колове, но хората могат и някой ги бе използвал, за да пробие магическата защита на мороиите. Дали и на тези хора е било обещано безсмъртие?

– И така – поде Сидни, – затова е по-добре, ако се постараем никой да не узнава за вас. Вие съществувате, всички вие, и нищо не може да се направи. Вие се стараете да се отървете от стригоите, а ние – да спасим нашата раса.

Дъвчех пилешко крилце и се съдържах да не реагирам остро на намека ѝ, че тя спасява своите и от такива като мен. В някои отношения имаше право. Не винаги беше възможно да се движим незабелязано в света на хората и да, трябваше да признаем, че бе необходимо някой да ни отървава от труповите на стригоите. Идеалното решение беше хора да работят заедно с мороиите. Такива хора можеха да се движат свободно по света, особено след като имаха такива контакти и връзки, за каквито наемкваше събеседницата ми.

Замръзнах по средата на хапката, когато си спомних мислите, споходили ме по-рано, когато за пръв път се срещнах със Сидни. Насилих се да преглътна и отпих голяма глътка вода.

– Имам един въпрос. Имаш ли контакти в цяла Русия?

– За нещастие – кимна тя. – Когато навършим осемнадесет години, ни изпращат на стаж, за да се сдобием с опит от първа ръка и да завържем всякакви връзки. Бих предпочела да си бях останала в Юта.

Това беше най-шантавото нещо, което ми бе казала досега, но реших да го отмина без коментар.

– И какви по-точно връзки?

Тя сви рамене.

– Проследяваме движението и действията на много морои и дампири. Освен това познаваме високопоставени правителствени служители – сред хората и сред мороите. Ако човек е забелязал вампир, ние обикновено намираме някой влиятелен, който ще плати на някой или каквото там трябва да се направи... Всичко се замита под килима, покрива се.

Проследяваме движението и действията на много морои и дампири. Бинго! Наведох се по-близо към нея и снижих глас. Всичко зависеше от този миг.

– Аз търся един град... град в Сибир, където живеят дампири. Не му зная името. – Дмитрий веднъж го бе споменал, но го бях забравила. – Май беше нещо като... Ом?

– Омск – поправи ме тя.

Изправих се.

– Знаеш ли за него?

Не ми отговори веднага, но очите ѝ я издадоха.

– Може би.

– Знаеш! – възкликнах. – Трябва да ми кажеш къде се намира. Трябва да отида там.

Тя се намръщи.

– Да не би да искаш да станеш от... *онези*?

Значи алхимиците знаеха за кървавите курви. Не беше изненадващо. Щом Сидни и приятелчетата ѝ бяха осведомени за всичко останало за света на вампирите, значи знаеха и това.

– Не – отвърнах надменно. – Просто трябва да намеря някого.

– Кого?

– Някого.

Това почти я накара да се усмихне. Кафявите ѝ очи бяха замислени, докато дъвчеше друго картофче. Беше отхапала само няколко хапки от чийзбургера си и той вече изстиваше. Искаше ми се да го изям, за да не се похаби.

– Ей сега се връщам – заяви тя рязко. Изправи се и се запъти към един тих ъгъл на заведението. Извади мобилния си телефон и се обърна с гръб, за да се обади.

Вече бях унищожила порцията пиле и си взех няколко от картофките ѝ, след като тя явно нямаше да ги яде. Докато дъв-

чех се замислих над възможностите, които ми се откриваха, питайки се дали намирането на града на Дмитрий наистина ще се окаже толкова просто. А след като отида там... дали и тогава нещата ще са по-лесни? Дали той ще живее там, притаен в сенките, дебнеш своята плячка? А когато се изправех лице в лице с него, дали наистина щях да забия кола в сърцето му? Неканеният образ отново нахлу в съзнанието ми – Дмитрий с червени очи и...

– Роуз?

Примигнах. Напълно се бях отнесла и не забелязах кога Сидни се е върнала. Настани се отново на мястото срещу мен.

– И така, изглежда... – Млъкна и сведе поглед. – Да не си яла от картофите ми?

Нямах представа откъде е разбрала, след като купчината в чинията ѝ изглеждаше почти непокътната. Предположих, че краденето на картофи ще се възприеме като поредното потвърждение за дяволската ми и зла природа и затова най-хладнокръвно излъгах:

– Не.

Тя се намръщи за миг, явно обмисляйки нещо, сетне рече:

– Зная къде се намира този град. Била съм там и преди.

Мамка му! Значи най-после бях успяла след всичките тези седмици на напразно чакане и дебнене. Сидни щеше да ми каже къде е това място и аз щях да отида и да се опитам да затворя тази ужасна глава от живота си.

– Благодаря ти, много ти благодаря...

Тя вдигна ръка, за да ме накара да замълча и тогава забелязах колко нещастна изглеждаше.

– Но няма да ти кажа къде се намира.

Ченето ми увисна.

– Какво?

– Лично ще те заведа.